

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Milenou Hoškovou Sedlákovou v právní věci **žalobce: Společenství vlastníků domu Buková 2544/8, Praha 3, IČ 26449528**, se sídlem Buková 2544/8, 130 00 Praha 3, zastoupen Mgr. Pavlou Krejčí, advokátkou se sídlem Myslíkova 23, Praha 1 – Nové Město, proti **žalovanému: Ing. B. H. H.**, nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupen JUDr. Tomášem Tesařem, Ph.D., advokátem se sídlem Malická 11, 301 00 Plzeň, o zaplacení částky 16.027,37 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svým návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu ze dne 29.11.2012 původně domáhal po žalovaném zaplacení částky 60.417,90 Kč, kdy tato částka byla představována dlužnými neuhrazenými zálohami na služby spojenými s užíváním bytu za měsíce únor 2012, červenec až říjen 2012, vždy po 2384,- Kč a dále bylo požadováno též zaplacení dlužného vyúčtování záloh na službách souvisejících s užíváním předmětného bytu za rok 2011 ve výši 48.497,90 Kč, a to ze všech částek s příslušným zákonným úrokem z prodlení. Ve věci byl dne 12.12.2012 vydán elektronický platební rozkaz, který byl napaden včasným odporem žalovaného. Podáním ze dne 29.9.2015 vzal žalobce svoji žalobu zpět co do částky 44.390,53 s tvrzením, že žalovaný dne 9.9.2013 uhradil částku 46.774,53 Kč, když částka 44.390,53 Kč byla započtena právě na všechny původně žalované zálohy za služby za shora uvedené měsíce a ve zbývajícím rozsahu pak na vyúčtování záloh na službách za rok 2011. Řízení bylo tudíž částečně zastaveno co do částky 44.390,53 Kč s příslušenstvím usnesením Krajského soudu v Plzni č.j. 45Cm 29/2015-86, kterým zároveň, a to výrokem III., nebyla připuštěna změna návrhu ze dne 29.9.2015, kterou bylo požadováno zaplacení další částky ve výši 41.639,- Kč s příslušenstvím. Z původně žalované částky tak zbývá uhradit částka 16.027,37 Kč z titulu nedoplatku na vyúčtování záloh na služby za rok 2011 a v této části žalobce na žalobě i po částečném zpětvzetí a zastavení řízení trval. Podáním ze dne 21.11.2017 vzal žalobce žalobu i co do zbytku zpět a v tomto podání se žalobce též vyjádřil k případnému uplatnění § 150 o.s.ř. při zvážení přiznání náhrady nákladů řízení, když upozornil na to, že žalovaný byl v řízení zastoupen až při posledních dvou jednáních ze strany právního zástupce. Žalobce má však za to, že žalovanému by nemělo být přiznáno právo na náhradu nákladů řízení právě při aplikaci § 150 o.s.ř., neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání této náhrady, když žalobce podal návrh na vydání elektronického platebního rozkazu již v listopadu roku 2012, má za to, že při standardním běhu věci by byl právní názor soudu zjištěn v době před uběhnutím promlčecí doby a mohlo by tak dojít k dožalování nároku. Žalovaný byl tím, kdo způsobil průtahy v řízení, když se opakovaně z nařízených jednání omlouval a dokonce věc dospěla tak daleko, že žalovanému byl ustanoven opatrovník. Tyto průtahy pak způsobily promlčení nároku.

Žalovaný se zpětvzetím žaloby a zastavením řízení souhlasil, ohradil se však proti tomu, že jeho chováním docházelo k průtahům v řízení. Co se týče případného promlčení, odkázal na § 112 zákona č. 40/1964 Sb., v jeho znění účinném do 31.12.2013, kdy podáním žaloby dochází ke stavení promlčecí doby a poukázal na to, že skutečným důvodem zpětvzetí žaloby je pouze fakt, že žalobce si uvědomil, že žaloba je podána nesprávně a neunesení důkazní břemeno, proto není aplikace § 150 o.s.ř. namístě. Naopak žalobce zavinil zastavení řízení, a proto má žalovaný právo na náhradu nákladů řízení, a to nejen za dobu, kdy byl právně zastoupen, nýbrž i za hotové výdaje žalovaného za úkony, kdy právně zastoupen nebyl, a to podle § 151 odst. 3 o.s.ř. Žalovaný tak uplatňuje náhradu nákladů řízení v celkové výši 6.460,- Kč.

Soud proto postupem podle § 96 o.s.ř. výrokem I. řízení zastavil, když žalovaný se zpětvzetím žaloby a zastavením řízení, ke kterému došlo v průběhu řízení, výslovně souhlasil.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 146 odst. 2 o.s.ř. s přihlédnutím k tomu, kdo z procesního hlediska zavinil, že řízení muselo být zastaveno a dále při aplikaci § 150 o.s.ř. V daném řízení došlo ke dvěma zpětvzetím žaloby s tím, že původně byla žaloba podána dne 29.11.2012 a žalovaná částka činila 60.470,90 Kč. Žalovaný dne 9.9.2013 uhradil částku 46.774,53 Kč a tato částka byla ze strany žalobce započtena na tento dluh, a proto došlo k prvému částečnému zpětvzetí žaloby s tím, že takto bylo uhrazeno 77 % požadované dlužné částky. Zpětvzetí žaloby v tomto rozsahu tak zavinil žalovaný, neboť dlužnou částku uhradil až po podání žaloby. Byl by tak povinen hradit v tomto směru žalobci náhradu nákladů řízení. V této fázi řízení žalobce nepřijal návrh žalovaného na uzavření smíru a žalovaný, neboť spor dále pokračoval, se nechal právně zastoupit. Výsledkem této části řízení pak bylo konečné zpětvzetí žaloby, tj. i co do zbytku žalované částky ve výši 16.027,37 Kč, což je představováno 23 % původně žalované částky. Žalobce vzal svoji žalobu ve zbylém rozsahu zpět, aniž by se mu ze strany žalovaného dostalo jakéhokoliv plnění, z procesního hlediska tak druhé (konečné) zastavení řízení zavinil žalobce. V této části řízení by tak byl povinen hradit náhradu nákladů řízení žalovanému. Soud přihlédl též k aplikaci § 150 o.s.ř. a zkoumal, zda v daném řízení existují důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by nemusela být přiznána plná náhrada nákladů řízení. Ještě předtím je však nutné poukázat na to, že co se týče úkonů učiněných před Obvodním soudem pro Prahu 1, tyto úkony nelze, co se týče náhrady nákladů řízení, ukládat jakémukoliv z účastníků, neboť zkoumání podmínek řízení bylo úkolem prvoinstančního soudu od počátku řízení a pokud prvoinstanční soud ve věci činil úkony, ke kterým však nebylo z procesního hlediska možné nadále přihlížet, nelze náklady řízení, které s těmito úkony účastníků vznikaly, přičíst k tíži druhé strany. Zároveň lze poukázat na to, že ač žalobce věděl, že k úhradě převážné dlužné částky došlo již v roce 2013, a to v měsíci září, zpětvzetí žaloby učinil až 29.9.2015, tudíž odpor žalovaného ze dne 16.3.2015 a taktéž předtím vydaný platební rozkaz ze strany věcně příslušného soudu v tom znění, v jakém byl vydán, byl zcela zbytečný, když žalobce věděl, resp. měl vědět, že žalovaná částka v tu dobu nesouhlasí, neboť byla ze 77 % již ze strany žalovaného uhrazena, a proto byly pochopitelné námitky uváděné v odporu žalovaného, které se týkaly i toho, že dlužnou částku uváděnou v platebním rozkazu nedluží. Pokud by soud zvážil míru zavinění na zastavení řízení jako celku, tak ze 77 % toto zastavení zavinil žalovaný, z 23 % žalobce, soud však při aplikaci § 150 o.s.ř., jehož důvody jsou uvedeny shora, dospěl k závěru, že žádnému z účastníků není namístě přiznat právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze ve lhůtě 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení podat k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího, odvolání, a to ve dvojím vyhotovení.

V Plzni dne 13. prosince 2017

JUDr. Milena Hošková Sedláková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Stanislava Beníšková